

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 271.

71de Møde.

Tirsdagen den 7de Mai.

(Fortsat.)

Finansministeren (forts.): Jeg tænker mig f. Ex. det Tilfælde, at Domainedirecteuren er paa en længere Rejse, de indkomne Sager kunne ikke hvile til hans Tilbagekomst, da er jeg vel ganske enig i, at der ikke behøver til at udføre hans Forretninger at være en egentlig salaireret Comiteret, men naar dette ikke er Tilfældet, saa maa nødvendigvis de vedkommende Contoirchefer have Bemyndigelse til at afgjøre de løbende Sager paa Domainedirecteurens Begne; thi Ministeren kan ikke druknes i den Detail, som vilde være Følgen, hvis han skulde fungere i Domainedirecteurens Fraværelse. Dette er kun eet Tilfælde jeg har tilladt mig at fremhæve, som et Beviis for, hvorledes Contoirchefernes Betydning efter det ærede Udvalgs udtalte Anskuelse vil stige, men jeg troer, at Enhver let vil kunne supplere dette med endnu flere Exempler. En factiff Omstændighed, som den ærede Drdsfører anførte til sin Fordeel, maa jeg endvidere benytte imod ham. Den ærede Drdsfører anførte nemlig, at Principet for Contoirchefernes Gageforhøielse blev i sin Tid, under den hviisalige Konge, opstillet saaledes, at det kun var et vist Antal Contoirchefer under ethvert Collegium, som skulde betragtes som berettigede til at oprykke paa den høiere Contoirchefs Gage. Det er imidlertid aabenbart, at Reglementet netop i denne Henseende er overtraadt, thi det er meget vanskeligt og næsten ugjørligt for de Herrer Contoirchefer selv at vide om de ere ældst eller yngst, efter Gagereglementerne for Rentekammeret, for Generaltoldkammeret og saa fremdeles. Hvilke Contoirchefer der skulde have ældst Gage og hvilke der skulde have yngst under de forskjellige Ministerier, kan først med Bestemthed siges, naar vi faae et fuldstændigt Ga-

gereglement. Indtil da kan det ikke undgaaes at maatte lempe sig lidt efter Omstændighederne, saa at man, naar vedkommende Minister andrager paa, og anfører factiffe Data, som af Rigsdagen findes tilstrækkelige, saa maa med Rigsdagens Samtykke denne eller hiin Contoirchef kunne oprykke paa en høiere Contoirchefs Gage end han for Tiden staaer paa. Det er jo vistnok sandt, at der for enhver billigtænkende Mand, som beklæder en Ministerpost, er en vis Fristelse til at hjælpe dem, som staae ham nærmest, og jeg har ogsaa været udsat for saadanne Fristelser; men jeg troer dog, at det er muligt at overvinde disse Fristelser og navnlig under Tidsomstændigheder, som de nærværende, og navnlig for Finansministeren, der i Særdeleshed maa være sig vel bevidst Nødvendigheden af de Udgiftstillæg, som han andrager paa. Den ærede Drdsfører har som Motiv for kun i aar at bevilge det Tillæg, som er foreslaaet for Contoirchefen for Pensionsscontoiret, udtalt, at Udvalget nærede noget Haab om, at det Arbejde, der til dette Contoir er gaaet i Arv fra Raadessecretariatet, kunde, i alt Fald efter et Mars Forløb eller maaskee før, formindskes, og Anledningen til at bevilge Forhøielse saaledes ophøre; dertil maa jeg tillade mig at bemærke, at dette efter min bedste Overbeviisning ikke vil være muligt. Det er vel sandt, at de Personer, der blive understøttede af Raadessecretariatet, og som efterhaanden ved Døden afgaae, ikke kunne afløses af nye, og at det forøgede Arbejde saaledes er aftagende, og jeg haaber, at det skal blive et virkeligt aftagende Arbejde, og at det ikke skal gaae med det, som med den aftagende Pensionssliste (Latter); men dertil hører Tid. Der vil maaskee hengaae et heelt Decennium, førend Arbejdets Aftagen bliver i den Grad fremtrædende; thi det er ikke blot Gamle og Afskædte, der nyde Understøttelse af Raadessecretariatet, men ogsaa Andre, og der vil saaledes, som sagt, gaae flere Aar hen, før